

meesters worden. Want zie, hoe schoon met kleuren versierd, zij groeien en toch denkt geen harer, hoe zij groeien of welke kleur zij krijgen moeten, maar laten God daarvoor zorgen. Zonder eenige zorg of medewerking, bekleedt God ze met zulke schoone en lieflijke kleuren, dat Christus zegt, koning Salomo in al zijne heerlijkheid, ja, geene keizerin met haren geheelen hofstoet, al haar goud, paarden en edelgesteenten, niet zoo fraai geweest zijn als eene derzelve. Geen koning was toen rijker, heerlijker en sierlijker getooid dan Salomo en niettegenstaande dat, was hij niet te vergelijken bij eene roos, nagelbloem of de viooltjes op het land. Aldus kan onze Heere God versieren, zooals Hij wil, zoodat geen mensch zulke kleuren maken, schilderen, noch wenschen of verkrijgen kan. Indien men de bloemen met louter goud of fluweel bekleedde, zouden zij zeggen: Ik heb liever, dat de Heere hierboven mij, evenals de vogels, versiert, dan alle kleermakers of zijdenborduurders der wereld.

Dewijl Hij nu zoovele bloemen met verschillende kleuren bekleedt en versiert, die daarmede boven alle wereldsche pracht schitteren, waarom kunnen wij dan niet gelooven, dat Hij ook ons kleeden zal? Want wat zijn de bloemen en het gras in vergelijking van ons? Of waartoe groeien zij, daar zij slechts een of twee dagen staan blijven, daarna verwelken en hooi worden, of zooals Christus zegt, in den oven geworpen worden, om er den oven mede te stoken? Nochtans bemoeit de Heere God zich met zulke vergankelijke en nietige zaken en besteedt er zooveel kracht aan, dat Hij ze schooner versiert dan koningen of menschen op aarde, hoewel die zulk eene versiering, die geheel aan hen verloren is, niet behoeven, daar zij toch spoedig even als de bloemen vergaan zullen. Wij echter, Zijne verhevenste schepselen, voor wie Hij alles geschapen heeft, die zich onzer zoo zeer aantrekt, dat het met dit ons leven niet eindigen zal, daar Hij ons na dit leven het eeuwige leven wil geven — zouden wij Hem dan niet vertrouwen, dat Hij ook ons kleeden zal, gelijk Hij de bloemen en vogels met velerlei schoone kleuren en vederen bedekt? Dat is immers dwaas gesproken en ons geloof schandelijk afgeschil-

derd, dat het niet bespottelijker geschieden kan. Maar het is de schuld van den duivel en onzen diepen val, waardoor wij de geheele wereld vol zulke voorbeelden der vogels en bloemen, tegen ons moeten aanschouwen, die met haar voorbeeld en aanblik ons geloof beschamen en onze voornaamste geneesheeren worden; zij zingen, verkondigen en lachen ons zoo vriendelijk toe, dat wij slechts gelooven moeten. Niettegenstaande dat alles, schrapen en woekeren wij steeds meer voor onszelfen, maar tot onze eeuwige schande en schade, zoodat iedere bloem voor God en alle schepselen tot aan den jongsten dag tegen ons getuigen en ons geloof vervloeken.

MOEDERS HOOP EN VREES.

(Bij de plaat.)

Wat zal er van mijn kind worden? dit is de vraag, die door honderden moeders steeds gedaan wordt, wanneer zij met een hart vol liefde en zorg op haar lieveling staren, wanneer deze, door de rust des slaaps aan alle lijden der wereld onttrokken, zonder zorgen te kennen, op het zacht gespreide rustbed nederligt.

Hoe menige moeder is er, die vol angst en vreeze de toekomst harer lieve kinderen tegemoet ziet en geen christenmoeder kan op aarde gedacht worden, die niet dagelijks het zieleheil van hare lieve kleinen op het hart draagt.

Hoe vertroostend zijn daarom de woorden van onzen gezegenden Heiland, wanneer Hij, van de kinderen sprekende, zegt: „Hunne engelen zien altijd het aangezicht mijns Vaders.” En waar de Heere God in den hemel aan de engelen, wien de bescherming der kinderen toevertrouwd is, de eerste plaats in het rijk der geesten geeft, daar voorzeker behoefte een moeder nooit te twifelen, of haar gebeden, voor de lieve kleinen opgezonden, bij den Heere God verhoord zullen worden.

Toch zien wij dikwerf, hoe kinderen van vrome ouders een tijdlang in de wereld en in de zonde ronddwalen en menigmaal juist het tegenovergestelde in hun leven openbaren van hetgeen men van hen had mogen verwachten. Wat is hiervan de oorzaak?

Niet zelden ligt het aan de opvoeding. Het is een zeer verkeerde methode om kinderen te overladen met den godsdienst; d. w. z. hen altijd en op alle mogelijke wijzen met het woord Gods te achtervolgen

koude kerk moeten zitten, terwijl zij zelfs dikwerf geen enkelen zin der preek begrijpen. Men zal ons toeroepen: Men moet hierdoor de kinderen aan kerkgaan gewennen. Wij vragen echter naar de vruchten

MOEDERS HOOP EN VREES.

en dat dikwerf op zulk een onverstandige wijze, dat aan kleine kinderen voorgepreekt wordt, wat oude menschen niet eens kunnen vatten.

Ik beklag dikwerf de kinderen, die twee uren en langer onder een prediking in een

van zulk een kerkgaan. De meeste kinderen, die op deze wijze gedwongen worden, om de godsdienstoefeningen bij te wonen, vindt men op lateren leeftijd overal, doch het minst op die plaatsen, waar het evangelie verkondigd wordt.

Wil men, dat de kinderen naar de kerk gaan, zoo zijn wij er zeer voor en juichen het van harte toe, als de ouders iederen zondag met hun kinderen de plaats bezoeken, waar het evangelie der genade den volke wordt bekend gemaakt, maar dan drukken wij de predikers met al den ernst, dien het zieleheil der kinderen vordert op het gemoed: preek toch niet te lang voor kinderen en zorg, dat in iedere preek ook iets voor de kinderen is, want deze behooren ook bij de toehoorders.

Acht u niet te geleerd of te hoog geplaatst, om in uwe prediking tot de kinderen af te dalen. Uwe kanselwijsheid zal er niet door lijden, maar zeker zult gij door vele ouden van dagen met meer genot en zegen gehoord worden.

Eenigen tijd geleden was ik bij een familie gelogeed, waar twee kleine kinderen waren. Toen wij uit de kerk kwamen, het was zondag, zeide het meisje, een kind van tien jaar: „O mama, wat heeft de dominé mooi gepreekt; hij heeft een geschiedenis verteld, ik kan er anders nooit wat van begrijpen en als onze dominé zoo mooi preekt, zal ik altijd wel graag naar de kerk gaan.”

Van een jongen, die uit de kerk kwam, hoorde ik vertellen, dat het eerste woord, dat hij zijn ouders zeide, was: „Vader, nu weet ik hoeveel ruiten er in de ramen aan de eene zijde van de kerk zijn; ik vond het van morgen heel pleizierig in de bank bij oom, daar kon ik ze zoo goed tellen.”

Het is echter ook niet te loochenen, dat kinderen, die onder de beste leiding zijn en op de christelijke school en op zondagscholen gaan, op rijperen leeftijd volstrekt geen vruchten laten zien, die men zou mogen verwachten, op al de zorgen en moeite, die aan hunne opvoeding besteed zijn.

Waar is de oorzaak hiervan te vinden? Wij moeten die vooral in de werking der booze geesten zoeken. De Satan weet zeer goed, dat hij in het menschelijk hart een bondgenoot vindt in vijandschap tegen God en Zijn woord.

Niets is er, waar de satan meer voor vreest dan dat de harten van de kinderen reeds vroeg voor den Heer gewonnen worden. Het is daarom zijn toeleg om het zaad des evangelies, dat uitgestrooid wordt, te doen verstikken en waar wel kennis van het woord Gods bestaat, maar geen geloof aanwezig is, zulken personen een afkeer in te boezemen tegen datgene, wat alleen in staat is, om hen aan de macht van den vorst der duisternis te ontrukken.

Wees echter daarvan verzekerd, dat waar een biddende moeder hare kinderen dagelijks aan de genade Gods in den gebede opdraagt, zij er van verzekerd mag zijn, dat even als de moeder van Augustinus ook hare gebeden op Gods tijd verhooring zullen vinden.

Ik heb een vroom man gekend, dat was mijn vriend Steven van den Berg, en deze had tot spreuk: „De duivel is voor niets meer bevreesd, dan voor biddende moeders.”

FRAGMENTEN OVER DE OPVOEDING DER KINDEREN.

NAAR HET DUITSCH VAN
OTTO FUNCKE.

II.

ZONDE, STRAF, VERGEVING.

Wie niet weet, dat de zonde den mensch verderft, die zal in geen geval zijn kinderen een goede opvoeding geven, want ook de kinderen behooren tot die „lieden,” waarvan de Schrift spreekt. Zalig zijn voorzeker die kinderen, wier ouders in hun geheele doen en laten door de heilige vrees voor

de zonde bevangen zijn, door de vrees: hoe zou ik zulk een groot kwaad doen en tegen den Heer zondigen? — Zalig die kinderen, wier ouders, hoewel zij ook hunne zwakheden en zonden hebben, de zonde in iedere gestalte haten en ontvluchten! Zij zullen bij de kinderen het juiste mid-